

KRACHTWIJK

Floortje ter Heurne woont in de Arnhemse wijk Malburgen, 1 van de 40 achterstandswijken waar extra geld en aandacht naartoe gaan.

Als ik uit het raam kijk, geniet ik van ons mooie uitzicht op 'het oerwoud', zoals Joep de flinke pluk bomen noemt die aan het eind van onze straat staat. Ik voel me altijd een beetje schuldig als ik naar het oerwoud kijk. Het is een overblijfsel van het voormalige park en toen wij hier nog niet woonden, stonden er bomen in onze keuken. Nu prijkt er naast het oerwoud een architectuurprijswinnende houten flat en eten wij op de plek waar eerder op zondag families picknickten.

Nu schets ik het wel een beetje zwart-wit, want achter onze speelgoedkast werden ook drugs verhandeld en onder de mooie bomen werd het spul vaak meteen gebruikt. 's Avonds na achten piekerde niemand erover om zijn hond daar nog uit te laten. Als ik dat bedenkt, vind ik de aanblik van het oerwoud minder erg en maak ik mezelf wijs dat het kleurige klimrek

HAAR KINDEREN ZIJN AL 50, MAAR ZE STRIJDT NOG STEEDS VOOR EEN SPEELTUIN

naast ons huis de buurt ook opfleurt. Alles heeft twee kanten en één opmerking zal ik niet snel vergeten. Tijdens een van mijn eerste vergaderingen van de overleggroep van gemeente, Volkshuisvesting en bewoners – ons huis was nog niet meer dan een plaat beton – ging het over de aanleg van het nieuwe park. Een oudere dame die al veertig jaar in de wijk woont en duidelijk niet op haar mondje was gevallen, sneerde tijdens dat overleg in mijn richting: "ONS oude park komt niet meer terug. Daar wonen ZIJ nu." Ik wilde bijna iets terugsnieren over rondslingerende naalden, maar ineens dacht ik: je zult maar zeventig zijn en ze ontbossen het park waar je vroeger met je kinderen hebt gespeeld, alleen maar voor een mud nieuwe huizen waar tweeverdieners komen wonen die voor een dubbeltje op de eerste rang willen zitten. Ik weet ook niet of ik die met open armen zou ontvangen.

Deze dame is een soort wijkoma. Haar kinderen zijn al tegen de vijftig, maar ze strijdt nog steeds voor een speeltuin in de buurt. Er is niet langer ZIJ en ONS, het is gelukkig WIJ geworden. En als ze nog eens aan haar heup wordt geholpen, hoeft ze maar te bellen, dan doe ik haar boodschappen wel.

* **NAAM:** FLOORTJE TER HEURNE (34) • **RELATIE:** MET JEROEN
• **KINDEREN:** ZOON JOEP (6) • **WOONT IN:** ARNHEM

HANS

Van de week kreeg ik van iemand het verzoek of ik zijn tuin eens grondig onder handen wilde nemen. Hij had begrepen dat ik dit als geen ander kon. Nu kan ik amper een begonia van een geranium onderscheiden en sowieso lijkt een onhandige columnist mij niet de aangewezen persoon om je tuin te verbouwen, dus de verwarring in mijn hoofd was groot. Daar kwam snel een eind aan dankzij Google, de alleswetende machine van onze tijd. Ik tikte mijn naam in en jawel, daar was hij: Hans Verstraaten, hovenier. Ik bleek een naamgenoot te hebben! Een erg succesvolle trouwens, want hij stond v^{er} boven mij in die lijst van Google. Heel even was ik best jaloers op die Hans Verstraaten, maar niet lang, want ik kreeg ineens last van een raar idee. Zoals wel meer mannen wil ik af en toe iets anders zijn, bijvoorbeeld cardioloog of dirigent van het Concertgebouworkest. Dat kunnen wij mannen niet helpen. Als jongetje willen wij al spits van Ajax zijn en daarna blijft

EEN SUCCESVOL HOVENIER WORDEN LEEK MIJ WEL EEN HAALBARE AMBITIE

dat dromen maar doorgaan. En nu bedacht ik dat ik best een succesvol hovenier kon worden, ja, dat leek me zelfs voor de verandering wel een haalbare ambitie, daar mijn naam in deze branche immers al gevestigd is. Oké, ik ben onhandig en inderdaad, ik weet amper het verschil tussen een begonia en een geranium, maar dat soort dingen kun je leren. Ik hoor het mijn naamgenoot al zeggen: 'Alles kan, als je maar wilt.' Ik heb namelijk sterk de indruk dat mijn naamgenoot iemand is die van aanpakken weet, dat lees je er meteen aan af op Google. Het zou kunnen dat mijn naamgenoot dit stukje leest. In dat geval wil ik hem een vraag stellen: zeg, Hans Verstraaten, zullen we ruilen? Zou u niet door het leven willen gaan als onhandige columnist? Op zich lijkt dit geen vooruitgang voor u, maar denk er eens goed over na, zeker in deze tijd van het jaar: als columnist zit je tenminste lekker binnen, terwijl u als hovenier buiten loopt te bevriezen. Ik denk dat menig lezer er ook bij gebaat zal zijn dat deze column ineens tal van praktische tuintips bevat in plaats van dat zinloze getob van mij. Wat denkt u ervan, hebben wij een deal? Zeg alsjeblieft ja, want ik droom inmiddels volop dat ik, Hans Verstraaten, hovenier, de meest schitterende stadsparken en paleistuinen aan het aanleggen ben.

Hans Verstraaten is
schrijver en voormalig
hoofdredacteur van
Management Team
en Nieuwe Revu.

Hans Verstraaten

